

КНИЖАРСКА ДУМА

Излиза всяка сряда

Абонаменти:
 За година . . . 60 лв.
 За 1 брой . . . 3 лв.

Такси:
 За търговски реклами
 2 лв. на кв. см. По-го-
 лъми реклами по спо-
 разумение. — Годишни,
 венчални и скръбни
 известия по 50 лв. Мал-
 ки обявл. 1 л. на дума.
 Урежда редакцион. комитетъ

Гл. редакторъ: Д. Димитровъ

В книги статии и други писма за вестника
 се изпращат на главния редакторъ —
 Д. Димитровъ — Варна.

**Ратникъ за Книжарския Съюзъ
 въ България**

Администрация — Варна

Всички суми за вестника и за реклами
 се изпращат до редакцията — Варна.

Търговетъ.

Книжарският сезонъ мина, мина и периода на книжарският лудуваня. Сега настъпва сравнително по спокоенъ периодъ, периодъ въ който са мооладанието, спокойната мисълъ и добре направената смѣтка обезателно трѣбва да господствуватъ.

Сезонътъ бѣше твърде анемиченъ — тъй анемиченъ, както никога, за това и взаимнитѣ борби бѣха сравнително по-слаби и не тъй ожесточени.

Отъ тая кампания излизаме повече загрижени и съ сравнително по малко вражди единъ спрямо други.

За това и възможността за взаимни разбирателства сега е достатъчно голѣма.

Предъ насъ е сравнително тихия пазаръ на дребнитѣ продажби, предъ насъ сж и редица търгове на общини, окръжия и др. учреждения за канцеларски покупки, както и за печатане избирателни списъци и други книжа.

Въ дребнитѣ продажби ние почти винаги спазваме хладнокрѣвие, приличие и цени. За това и за тѣхъ почти нѣма какво да се говори.

Въ търговетъ, обаче, ние често пѣти се явяваме съ амбиция и съ настървение единъ срещу други.

Сега е време да влеземъ въ разбирателства по-между си за да участвуваме и въ тѣхъ колективно. По поводъ или безъ поводъ тия, които се явяватъ обикновено на търгове ще трѣбва да се събератъ и да се споразумеятъ на дадена база. Най-удобно е да взиматъ търговетъ задружно, като ги оставятъ ту върху единъ, ту върху други и да ги изпълняватъ по части — всѣки да достави съответна частъ отъ материалитѣ. Разбира се могатъ да се намерятъ и други условия за споразумение.

Тия споразумения трѣбва да допускатъ и евентуално включване и на други колеги въ съдружието, колеги, които не сж били сондирани предварително, защото рядко се явяватъ на търгове, на такива, които щомъ се явятъ на тържното мѣсто не могатъ да се отстранятъ, а ще трѣбва да се привлекатъ.

Тия споразумения сж необходими за да можемъ да използваме поне спокойния сезонъ

за да реализираме извѣстни печалби. Дребнитѣ продажби сж много дребни и не пълнятъ сумата. Търговетъ се явяватъ единствени по едри сѣлки презъ голѣмата частъ на годината. Явимъ ли се предъ тѣхъ колективно, все ще можемъ да спечелимъ нѣщо, явимъ ли се, обаче, единъ срещу други — ще правимъ хамалѣкъ безъ да използваме нищо, а често пѣти и съ загуба. Бива ли да се позволи подобно нѣщо? Нека доставката да бжде само $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{3}$ или $\frac{1}{4}$ отъ цѣлото, но печалбата да е запазена, отколкото доставката да е цѣла, и печалбата никаква.

Нѣщо повече въ такива случаи чаи колегитѣ ще могатъ да избягатъ отъ конкуренцията или съучастието и на прелѣтнитѣ птици. Ние имаме конгресно решение нийой да не се явява на търгове въ чужди райони. За съжаление твърде често се натъкваме на далавераджии или алчни колеги които прескачатъ отъ „деветъ села съ десетото“ на търгове.

Вижда се, че резолюциитѣ не помагатъ нищо въ такива случаи. Колегитѣ отъ съответния пунктъ ще трѣбва да бждатъ единоплушни, ако искатъ да се освободятъ отъ подобни гости. Бждатъ ли такива тѣ ще намерятъ начини за да постигнатъ своята цѣль. Ще се помжчатъ да го увещаятъ и да го засрамятъ, ще откакатъ да взематъ участие въ търга за да се не състѣи той, ще се помжчатъ да го привлекатъ въ своето саружение, па послѣ ще видятъ какво да правятъ съ него, най-сетне ще поискатъ съдействието на Камара, община, финансови власти, съответното началство и др. такива. Въ краенъ служай ще поематъ търга на нищожна цена, ще оставятъ да имъ се конфискува залога и ще заставятъ да се повтори и потрети търга. Бждатъ ли единоплушни, азъ съмъ увѣренъ, че колегитѣ ще намерятъ начинъ за да се отърватъ отъ гости.

Какво да се прави, обаче, когато единъ или двама мѣстни колеги вироглавствуватъ? А такива вироглавци се намиратъ почти навсякъде.

Въ такива случаи посрѣдничеството на по авторитетни лица

е първото средство за привличане на упорититѣ. Ако и то не помогне, ще трѣбва да се посме хвърлената ржкавица и да единъ два търга да се бие както трѣбва. Разбира се и въ такъвъ случай колегиалнитѣ отношения трѣбва да се запазятъ и поканата за общо действие да се държи винаги въ сила. Вѣрвамъ, че една систематична и планомѣрна дѣйност въ това направление не е трудно да се увенчае съ успѣхъ. Необходимо е само да се вземе инициатива и да се действува тактично.

Време е да се мине на всѣкъждекъ подобни мѣстни споразумения за общо участие въ търговетъ. Постигне ли се то, не е трудно да се премине и къмъ споразумения, както и къмъ истински колегиални отношения.

Съ голѣмо удоволствие бихме отбелѣзали въ вѣстника подобни споразумения, макаръ и да сж частни, за да покажемъ най-сетне на скептицитѣ, че книжарството върви къмъ помняване и къмъ по-голѣма колегиалностъ.

В. Даскаловъ.

На разколницитѣ.

Книжарскиятъ съюзъ се роди преди нѣколко години по силата на обстоятелството, че трѣбваше да има кой да защитява целокупнитѣ общи интереси на книжарското съсловие.

Кой пръвъ е взелъ инициативата да обхване общото желание у книжаритѣ за организация, кой колко е работилъ за това организиране и е допринесълъ малко или много за него не е време да го търсимъ и му окачмие ордени за заслуга.

По една случайностъ дѣлото е напѣрило своитѣ инициатори изъ средата на Софийскитѣ книжари, които първи или втори — не е важно — сж заговорили за организиране на книжарството. Хвърленото семе падна на добра почва, книжарството се раздвижи и презъ 1921 год. го виждаме събрано на I свой конгресъ.

На инициаторитѣ си то се отблагодари като ги постави на чело на управата на съюза.

Скоро обаче тия първи работници трѣбваше да бждатъ развенчани и на мѣстото имъ съюзеното книжарство постави други хора, които съ по-голѣмо достоинство поеха ржководството на новия книжарски съюзъ. И благодарение на тия именно хора, издигнати отъ движението, които за работиха не жалѣйки спонойствие, средства, обаледани отъ голѣмото значение за книжарството отъ една засилена обемаща цѣлото съсловие организация, виждаме книжарския съюзъ бързо да закрепва и обединява по голѣмата частъ отъ будното

книжарство. Вестника на съюза, умѣло списванъ отъ неговия редакторъ допринесе най-много за това нарастване и закрепване на съюза. Помнятъ се редъ последователни конгреси на съюза, където книжарството масово се стичаше да изкаже своитѣ болки и намѣри цѣръ за изцѣлението имъ. Ентусиазмътъ бѣше голѣмъ тогава и у ржководителитѣ на съюза и у цѣлото книжарство. Вѣрвата, че чрезъ общи усилия ще може да се допринесе много за подобрене хѣла на книжара затвърдяваше у всѣкиго убѣдението, че въ стегнатостта и силата на съюза е залага на по-доброто живяване на книжара.

Но както въ всичко у насъ несъгласието и раздоритѣ вървятъ паралелно съ засилването на едно дѣло, тъй и въ нашия животъ се явиха хора съ напѣрено честолюбие, и започнаха да спѣватъ неговото движение. Отъ факта че на чело на съюза застанаха други, вмѣсто тѣхъ, че съюза се ржководи отъ хора съ по-голѣма култура и интелектъ, тѣ се почувствуваха заобиколени, не достатъчно отблагодарени и изоставени на втора линия и отъ присжщата на българина недоброевностъ и злоба, започнаха да атакуватъ, първоначално тайно, а впоследствие и явно въ конгреси и печата не извѣстни принципи, прокарвани отъ управата, а отдѣлнитѣ ржководни личности, като ги отождествяваха съ съюза.

Тия които си приписваха заслугитѣ, че сж основатели на съюза ние видяхме и днесъ виждаме да се явяватъ като негови рушители. Жалка българска действителност!

Нѣколко софийски книжари, групирани около Кехлибаровъ още отъ III-я конгресъ се почувствуваха изоставени на по зяленъ планъ и като видѣха, че не ще могатъ да ржководятъ съюза, потърсиха недоволницата да ржководятъ поне тѣхъ. И започнаха да атакуватъ съюза и да подронватъ основитѣ му.

Начало на тия тѣхни атаки бѣше рѣшението на конгреса за възстановяванетоъ представителството на учебницитѣ. Вѣрно е, че въ II-я конгресъ се взе решение за премахването на представителската система, като се даватъ учебници на всички книжари. Но съ това още повече се влоши хѣла на книжара и главно на учебникара — ядрото на съюза, защото учебници започнаха да продаватъ и бакалитѣ и буткаджитѣ?

И когато въ III-я конгресъ по трезвитъ хора на съюза, търсейки средства за избѣгване отъ това зло, се натъкнаха пакъ на представителската система, тѣ бѣсно се нахвърлиха върху гласувалитѣ това решение и обѣрнаха конгреса едва ли не на зверилища. И да не се мисли, че това тѣ вършеха въ интереса на съюза. Не. Това тѣ вършеха, а и днесъ продължаватъ да вършатъ, поради напѣрени честолюбия и отъ недостатъчно професионално съзнание. Защото ако единъ членъ на коя и да е организация не е съгласенъ съ извѣстни нейни рѣшения, той не отива да я руши, както правятъ днесъ Кехлибаровци, а се старее чрезъ една легалина и достойна критика въ конгреси и печатъ да

докаже правотата на противното и и се старе да го прокара въ рѣшение. Не направил това, колегитѣ отъ противния лагеръ, това показва колко тѣ сж далечъ отъ професионалния животъ и колко много професионално съзнание имъ липсва.

И видѣхме ги ние — разколниците да излизатъ съ вестникъ частенъ — въпреки запрещението на конгреса и да сипятъ хули и ругаатъ ржководителитѣ на съюза.

Сторонници на своята антисъюзна дейность тѣ не намѣриха много, но ролята която изиграха и играятъ днесъ не е малка. Защото много лесно се руши онова което още не е здраво закрепнало. Затова тѣ имаха успѣхъ. Въ какво? — Въ рушението. Да имъ е честита тази заслуга.

Разправятъ тѣ че провалянето идеята за книжарска кооперация е била причина за анемичността на съюза.

Нещастници! Че монополъ ли е за васъ кооперативната идея, та винитѣ другитѣ въ антикооперативизмъ? Но Вие искахте на всѣка цена да прокарате своето мнение и като не успѣхте, ставате врагове и на отдѣлни лица и на съюза.

Такъвъ е случия и съ зародилата се у болшинството съюзни членове идея за О. О. Дружество. Тая идея бѣ подхвърлена, обмислована, рѣшавана за да се създаде организация която да е само въ интереситѣ на книжара. Не би. Уирѣ преди да се роди.

Това значеше ли подръжницитѣ на тая идея да станатъ врагове на съюза? Требваше ли и тѣ да почнатъ да обвиняватъ — макаръ че имаше кого — и да рушатъ? Не. Тѣ бѣха достатъчно умни да разбератъ, че ако една идея е пропала, това не е защото други сж и попречили — а имаше и такива — а защото може би преждевременно е подхвърлена и защото нѣма още на лице условията за нейното съществуване — високото съзнание у членоветѣ на организацията.

И следъ проваленето на Р. О. Дружество съюза си живѣе както си живѣше и следъ отхвърлянето идеята за кооперация. Само, че ако, нѣмаше на лице дѣлото на рушителитѣ около книжарски вѣстникъ съюза днесъ далечъ не щеше да е това което е.

Та и какъ да не е рушителство съобщението на Кехлибаровъ, че „Книжарска дума“ билъ личенъ органъ на Д. Димитровъ.

Тази година конгреса бѣ слабо посетенъ и мнозина колеги може и да повѣрватъ на дрѣзнитѣ лжи на този рушителъ.

Но може ли такава безрूपность явно да извърташъ конгресни решения за да създаватъ настроения? За какво? За да рушишъ по лесно. Кого? Съюза на когото ужъ служишъ и когото отдавна си напусналъ.

Г. Кехлибаровъ не посмѣ да се яви въ лѣтошния конгресъ, вѣроятно почувствувалъ се не въ средата си или почувствувалъ подронена почвата подъ краката си. Но ако той не се яви за да чуе какво конгреса решава, той — представителъ на нѣкакво течение трѣбваше да прати свой човѣкъ да се информира за положението на съюза и решенията на конгреса за да не лже читателитѣ си сега съ невѣрности.

Така, щѣше да чуе той какъ цѣлия конгресъ единодушно изтъкна нуждата отъ единъ вѣстникъ който да служи като звѣно и въ който да се изнесатъ книжарскитѣ неволи. Щѣше да научи рѣшението да се почне новъ вѣстникъ редактиранъ отъ Д. Димитровъ, като неговъ частенъ органъ, защото статутитѣ на търговския съюзъ, при когото членстваме не ни позволяватъ да имаме съюзенъ органъ. Щѣше да види настроението на конгресиститѣ и чуе присъдата на дезорганизаторския си вѣстникъ. Но той не дойде, защото, бѣга и не смѣе открито да заеме позиция.

Но въпреки своето отстѣствие отъ конгреса той знае за тия решения и въпреки това продължава съ лжи да служи на рушителното си дѣло.

Да, рушатъ тия господа. И ще рушатъ до тогава до когато не се намѣрятъ книжари които да имъ дадатъ заслужения ритникъ и ги поставятъ на мѣстото имъ.

И следъ всичко това нека книжаръ Апостолъ не търси причинитѣ за неуспѣха на съюза тамъ гдето не сж, а ги подири въ вѣстника въ който пише и въ групата около този вѣстникъ.

Къмъ съюзеното книжарство ние отправяме една молба. Да се отърсимъ отъ еснафскитѣ си навици, да стегнемъ редоветѣ на съюза, да станемъ борци за собствената си кауза.

А на рушителитѣ ритникъ за да почувствуватъ силата на трезвото книжарство и не си служатъ съ лжмата и клеветитѣ.

§ 24 п. 10.

Следъ извоюването съ толкова мжки, толкова протести, толкова резолюции, премахване училищнитѣ книжарници, които така зле се отразяваха върху книжарското съсловие особено въ столицата и върху ученицитѣ; следъ като е на път да се даде едно правилно разрешение на въпроса за учителскитѣ кооперативни книжарници съ изменението на закона за кооперативнитѣ сдружения въ изменението на който не се съмняваме ще легнатъ истински принципи на кооперативизма, налага се на организацията да мобилизира всичкитѣ си сили и да поведе борба срещу друго зло, създадено отъ законодателя, може би много случайно, безъ всѣка умисълъ да вреди. Това зло е § 24 п. 10 отъ правилника за Народнитѣ основни училища. Въ тоя § 24 сж изброени длъжноститѣ на учителскитѣ съвети и п. 10 отъ него вменява въ обязаность на съвета по делегация отъ училищното настоятелство да снабдява ученицитѣ съ учебници и помагала като отстѣпки се внесе въ фонда за подпомагане бѣднитѣ ученици. Лично при тия редове мисли какво законотелъ при вмѣкването на тоя пунктъ въ §-а е ималъ предвидъ редица кждето нѣма нито една книжарница отколкото ученицитѣ или тѣхнитѣ родители за да снабдятъ непосредствено съ тия необходими. Така ли се разбира обаче той отъ органиитѣ на училищната власт. Знае се че има училищни органи, които като че ли считатъ най-главната своя обязаность да следятъ изпълнението на тия параграфи и то така както тѣ го разбиратъ. И тежко и горко на тоя главенъ учителъ или директоръ, който не се е съобразилъ съ него, не е поискалъ офери отъ всички книжари, дори отъ вънъ района имъ. Постига ли се нѣкаква цѣль съ това? Не. Характерътъ на наштъ браншъ е такъвъ че складираната стока трѣбва да се продаде въ момента, и лѣкъ трѣбва да я държи цѣла година и да се изложи предъ кредиторитѣ си. Предъ перспективата на последното книжарътъ е принуденъ обикновено да оферира голѣма отстѣпка да дава недоброкачествени материали при сжипи единични цѣни, та съ реализираната печалба да покрие загубата отъ учебника и да припечели нѣщо. Добросъвестния лѣкъ книжаръ, който за амбиция е далъ голѣмъ отстѣпъ за да земе доставката, сжко заплаща това си удоволствие. Постига ли се нѣкакво обществено благо съ това? При първиятъ случай губятъ мнозина за да спечелатъ еденици. При втория случай следъ единъ два краха книжаря вдига ржка отъ учебника, отъ учебнически пособия, отъ книга и ги замѣня съ бонбончета, съ игралца и др. дребулини. И следъ това не единъ учителъ изъ по малкитѣ градове ще чуе да ви каже: въ нашитѣ книжарници само пудра и помада ще намеримъ.

А и при липсата на п. 10 не би ли се съгласилъ всѣки единъ книжаръ да направи единъ приличенъ отстѣпъ когато поупката по своя инициатива учителския съветъ въвърша на едро? Кой не би се съгласилъ да извърши една сдѣлка съ

едно лице макаръ съ 10% по-малко печалба отколкото да се разправа за сжщото съ 100, 200 и повече ученици?

Прочее п. 10 отъ § 24 на правилника за Народнитѣ основни училища при това тълкувание което училищнитѣ власти му даватъ е единъ тормозъ за книжарство. Той трѣбва да се премахне или да му се даде правилно тълкувание.

С. Симеоновъ.

Наша нрав.

Въ единъ свой циркуляръ книгоиздателство Хемусъ пише: Утѣшително е явлението, че въ срѣдата на книжарското съсловие става вече единъ подборъ на деятелни, редовни и честни търговци. Тѣхниятъ брой расте всѣка година. Бждащето на нашата търговия е въ тѣхни ржце. Съ тѣхъ именно „Хемусъ“ ще гради своето красиво дѣло на културно-просвѣтна дейность и на тѣхъ само ще дава винаги пълната си подкрепа.

При многото критики и оплаквания противъ книжарството, не можемъ да отменимъ този ласкавъ за насъ отзывъ безъ отбѣляване.

Като правя това спомнямъ си, че въ моментъ на интименъ разговоръ другъ единъ издатель лѣтосъ ми казваше „имамъ 72 души представители, съ които работя при най-голъмо удовлетствие“. А трети, когато му загатнахъ за тия изявления, счете за нужно да добави, че числото на напълно редовнитѣ и акуратни негови представители е още по-голъмо.

М. С. Меламедъ -- Русе

Книженъ складъ, съ собствена книговезска работилница и печатница. Изработва най-хубави и ефтини

търговски тефтери, тефтерчета, тетрадки, блокове и др.

На складъ пълненъ асортиментъ отъ всички канцеларски и училищни принадлежности. 1—4

Книгоиздателство „ХЕМУСЪ“ А. Д. — София

По случай 100-годишния юбилей на Петко Рачовъ Славейковъ

Министерството на Народното Просвѣщение нарежда народно и училищно тържество въ края на м. ноември; сѣ за сжщия случай неговиятъ синъ Рачо Славейковъ написа брошура за своя баща:

БИОГРАФИЯ И СПОМЕНИ.

Кой не знае, че Петко Рачовъ Славейковъ е единъ отъ най-първитѣ и най-голъми народни будители, поети и политически дейци? Брошурата е изискано издание съ разкошенъ портретъ. Пуска се въ продажба на 15 тога. Цена 20 лева. Поржчки за повече отъ 5 екз. 20 на сто. На книжаритѣ специални условия. 3—3

КНИЖАРИ, ЗАПАСЕТЕ СЕ СЪ ИЗПИТАНИТЪ МАСТИЛА

„Adler“

които по качество и цена конкуриратъ всички други.

Не забравяйте, че Adler е единственото мастило, което можете спокойно да препоржчвате на клиентитѣ си. По своята външность, то е сжщо единственото мастило, което пленява клиентелата.

Adler е единственото мастило, което предпочитатъ всички канцеларии и учреждения.

Главенъ депозиторъ-представителъ:

А. Бошнаръ, книженъ складъ — Русе.

4—4

Пластелинъ

екстра качество отъ химическата фабрика Асень Г. Астаджовъ Варна. 3—3

КНИЖАРНИЦА

„Екзархъ Иосифъ“ Стефанъ Паровъ & Со

ул. Нишка № 39 — София,

ТЪРСИ ДА КУПИ И ПРЕДЛАГА НАУЧНА И ХУДОЖЕСТВЕНА СОЦИАЛНА ЛИТЕРАТУРА ОТЪ „УНИВЕРСАЛНА БИБЛИОТЕКА“ НА КНИГОИЗДАТЕЛСТВО „ЗНАНИЕ“ И ДР. ПОДОБНИ ИЗДАНИЯ. 3—3

Книговезски ножъ

малькъ, употребяванъ, съ лостъ

търся да купя.

Оферти — до редакцията. 1—1

Изплатихте ли си абонамента?

Печ. „Просвѣщение“ — Варна. Пор. № 670